

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2021. advent

A Mi Atyánk

A Miatyánk imádság szövege lesz a sorvezetője a következő néhány hírlevelünknek. Így a mostani adventi szám vezérfonala az ima kezdete: „Mi atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a te neved”. Ebből a kis részletből kiemelhetjük például az Atya személyét, vagy nevének megszentelését – ezt teszik majd az itt olvasható írássok. De figyelhetünk a legelső szóra is: a „mi” szócska a közösségről szól. Ha nem lenne járványhelyzet, a szentmise alatt ennél a szónál örömmel nyújtanánk ki kezünket a padszomszédjaink felé, és kézen fogva, összekapaszkodva imádkoznánk a Miatyánk imádságot. Ezt most nem tanácsos megtennünk, de kívánjuk, hogy ragyogja be az adventi időszakunkat az a vágyunk, hogy közösségként éljünk és forduljunk az Atyához.

Atyánk

Egyre nehezebb kimondani ezt a szót katartikus boldogsággal, hogy Atyánk. Sokszor nehezen érthető magyarázatok kavalkádja szükséges az eredeti jelentés újra felfedezéséhez. Ki lehet atyaként jelen az életünkben? Mit hordoz magában ez a szó? Létezik még egyáltalán olyan, hogy atyai szeretet? Ebben a kérdésben nem elég csupán a megértés útja. Itt zsigeri, érzelmeket és életszemléletet formáló nagy erőkre és élményekre van szükség. Régen azt mondták, hogy úgy tudjuk leginkább érzékeltetni a mennyei Atya szeretetét,

ha az apai szeretet érzelmi érintettségét vesszük mintaként. Ez mostanság azonban már kevés. Hiányos a megelőző élmények lehetősége, amikre építhetni lehetne, mert sok esetben az apák is atyátlan gyermekek, felnőttbőrbe bújva. Éppen ezért jó, ha megjelenítünk néhány olyan szempontot és kulcstanítást, amik az Atyaisten szeretetének lényegi tulajdonságaira rámutatnak. Ha ezeket befogadjuk a gondolkodásunkba, a hitünkbe és döntéseinkbe, akkor az életünkben olyan lelki irányultságokat erősíthetnek meg, amelyek jó irányba

befolyásolják az életünket. Az isteni atyaságból táplálkozva mi magunk is képessé válunk – akár férfiak, akár nők vagyunk – ezeknek a lelki impulzusoknak a továbbadására. Isten atyasága megerősíti bennünk a mi atyai szeretetünket.

Az Atya örül a létednek

„Kedves testvéreim, sohasem vagyunk egyedül. Lehet, hogy eltávolodunk, és ellenségesegek leszünk, még az is megeshet, hogy istentelennek mondjuk magunkat. De Jézus evangéliuma azt nyilatkoztatja ki nekünk, hogy Isten nem tud meglenni nélküünk: sohasem lesz ember nélküli Isten.”

Az Atya szeret téged

„Az ember nem pusztán valami rideg szám, nem is csupán egy fizikai részecske, mely elvész a végtelen térben. Az ember élő személy, aki az isteni szeretet tárgya.” Jézus számára is ez a személyes szeretet adott lelki támasztékot az Isten országának hirdetésére.

Az Atya tisztel téged

A Katolikus Egyház Katekizmusa az emberről szólva kijelenti: *„Képes arra, hogy megismerje önmagát, uralkodjék önmagán, szabadon odaajándékozza önmagát és közösségre lépjen más személyekkel.”* Ez a tanítás a Teremtő em-

berképét tükrözi vissza, ahol az ember tiszteletre és bizalomra méltó lény.

Az Atya hisz benned

„Isten, aki nagylelkű elköteleződésre hív minket, és arra, hogy mindent neki adjunk, eltölt minket a szükséges erővel és világossággal, hogy előre haladhassunk.”

Az Atya egyszerűen csak van

A mátéi Miatyánk „aki a mennyekben vagy” kiegészítése hangsúlyozza Isten atyaságának egyszeri és másodszor nem hasonlítható voltát. Neki nincs riválisa, mert *„a földi atyák nem lehetnek egyenrangúak vele”.*

Az adventi időben kívánok olyan áldott időket, ahol az Atyaisten közeledése érzékelhetővé válik.

A gyepet nézem, talán a gyepet.

Mozdul a fű. Szél vagy zápor talán, vagy egyszerűen az, hogy létezel mozdítja meg itt és most a világot. (Pillinszky János: Itt és most)

(Az idézetek forrása: Leonardo Boff: Miatyánk. 1979.; Ferenc pápa: Laudato si'. 2015.; Ferenc pápa: Mi atyánk. Gondolatok az Úr imádságáról. 2019.)

Karesz atya

*Dicsérlek téged, Istenem, királyom, * nevedet örökké áldom.
Minden nap áldalak téged * és magasztalom neved örökön-örökök.
Nagy az Úr és dicséretre méltó, * fönsége meghalad mindent.
Nemzedék nemzedéknek hirdeti művedet, * s elbeszéli fölséges tetteid.
Dicsőséged fényéről szólnak, * s elhírelik csodás tetteid. (Zsolt 145, 1-5)*

Greenwich

Micsoda hatalmas segítség volt századokkal ezelőtt a végtelen tengereken hajózó tengerészek számára a Greenwichben működő obszervatórium munkássága, mely során csillagászati adatokkal, a pontos idő adásával, a hosszúsági körök meghatározásával adtak biztos támpontot a tájékozódáshoz, a megfelelő útirány kiválasztásához. Persze a megfelelő tájékozódáshoz szükség volt emberi közreműködésre, gyakori mérések végzésére, az adatok rendszeres ellenőrzésére, és kellett még pár dolog: pontos óra, térképek, iránytű. Mi, emberek egész életünk folyamán úton vagyunk, az az életünk célja, hogy bűneinkből felemelkedve Istenhez találjunk. Isten magának teremtett minket, övéi vagyunk, szentségre, üdvösségre teremtettünk. Mennénk, de nehéz, kanyargós, veszélyekkel teli az út. Van viszont hathatós segítségünk, buktatókkal teli utunkon Isten ragyogása sikerrel végigvezethet, ha újból és újból rá tekintünk, és szívünket, akaratumkat hozzá emeljük.

Naponta többször elhangzik a Miatyánk, jelen van minden szentmisében, mondjuk a rózsafüzér imádkozásakor, a halottainkért végzett imákban, vagy amikor a teljes búcsú elnyeréséért imádkozunk, és még számtalan alkalommal. Közösségben való imádkozásakor különösen értékes és fontos a mindenki által ismert, kötött szövegű imákat mondani, melyek tartalma is letisztult, nemes, tömör megfogalmazású. Az ezerszer ismerős szöveget viszont időnként szinte gépiesen mondjuk, nagyon könnyen elkalandozik a gondolatunk, erős fegyelem kell hozzá, hogy megmaradjunk az imánál.

Időnként érdemes hosszabban elgondolkozni az imák szövegén, elmélkedni mondanivalóján, hogy mélyebben hatolhasson lelkünkbe, ne gépies szövegmondás legyen imánk. A Miatyánk szavait maga Jézus Krisztus adta a szánkra, mégsem vétek, ha elgondolkozunk rajta, miért ezt, miért így kell mondani, mit is jelentenek az Úr imájának szavai.

Elmélkedés közben már az első kérdésnél elakadtam: „szenteltessék meg a Te neved” – hogy értsem ezt, miért van ez az első helyen? Isten a legszentebb, legfelségesebb, mégis meg kell szentelni a nevét? Kinek kell megszentelni Isten nevét? Nekem, vagy mindenkinek? Ha nem szenteljük meg Isten nevét, akkor nem egészen szent? Az emberek közreműködése szükséges ahhoz, hogy Isten teljesen szent legyen?

Az Ószövetségben Izajás prófétánál olvashatjuk a szeráfok énekét Isten trónja előtt (Iz 6,3) ami a szentmise liturgiájának állandó része lett: „*Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti a földet*”. Ehhez semmit nem tudunk hozzátenni. Isten szentsége akkor is csorbítatlan, tökéletes, ha kivonjuk magunkat a dicsőítők közül, viszont felemel, minket is szentté tesz, ha szemléljük és megvalljuk Isten dicsőségét. A kérdésben elhangzott „szenteltessék meg a Te neved” nem mondja ki, hogy kiknek a körében teljesüljön a kívánság, azt az óhajunkat fejezi ki, hogy ne csak bennünk, számunkra legyen örökké szent Isten neve, hanem minden embertársunkban is. Ha ez megvalósul, ez maga a földi mennyország!

A Világosság rózsafüzérének minden titkához magam számára megfogalmaz-

tam egy kis kérést. A negyedik titkot - aki Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét - nagy lelkesedéssel szoktam imádkozni, itt azt kérem, hogy mindegyikünk, az egész világ boruljon le Isten színe előtt, hagyjunk el minden mást, amit földi szemmel értéknek tekintünk,

csak Isten és a hozzá vezető út legyen fontos számunkra. Itt ér össze a szeráfok éneke és a Miatyánk első kérése: szenteltessek meg a Te neved. Hangozzék el minden nap, minél többször!

Molnár Istvánné

KÖZÖSSÉGEINKRŐL – KÖZÖS ÉLETÜNKRŐL

Bakonybéli lelkigyakorlat - református szerzetessel

„Mit adott nekem a lelkigyakorlat?” – ezzel a kérdéssel szólítottuk meg lelkigyakorlatozó testvéreinket, a válaszaikat pedig az alábbi csokorba gyűjtöttük.

Várakozásokkal teli szívvel indultunk a péntek délutáni csúcspogalomra keresztül a bakonybéli bencésekhez lelkigyakorlatra. Ahogy távolodtunk a főváros feszültséggel és indulatokkal teli közlekedési káoszától, úgy kezdtünk megnyugodni. A bakonyi hegyek között autózva, a tölgyesek, bükkösök színpompás őszi lombjait és a fenyvesek mindig-zöldjét látva, a naplementét csodálva idilli hangulatba kerültünk. Besötétedett, mire megérkeztünk a Szent Maurícius Monostorhoz, melyet 1018 környékén Szent István királyunk alapított Gizella királyné rokona, Szent Günter javaslatára. A monostor névadója Szent Maurícius, a thébai légió parancsnoka, aki a 3. század végén megtagadta a mai Svájc területén élő keresztény közösségek zaklatására vonatkozó parancsot, végül légiójának többszöri megtizedelése után 6600 katonájával együtt vértanúhalált szenvedett. Szent Maurícius lett Niederalteich védőszentje. Szent Gelért püspök hét esztendő telt el a béli monostor közösségében, közben többször vonult remeteségbe a település határában lévő Borostyán-kút területére.

A nyolcfős szerzetesi közösséggel együtt részt vettünk az esti imádságban, így kezdünk ráhangolódni a rend életritmusára. Ha nem is hét esztendőre, de két napra mindnyájan igyekeztünk részesei lenni a napot átfogó imádságoknak, ez segített minket egymással és a Teremtővel közösségben maradnunk. A hely szelleme áthatott mindnyájunkat. Az imaórákon kívül a zsoltárimádságokról szóló előadást hallgattuk, illetve a zsoltárokkal kapcsolatos egyéni feladatainkon elméledtünk, dolgoztunk a monostor épületeiben és arborétumában.

Vasárnap délelőtt gyónási lehetőségünk is volt, hogy az ünnepi szentmisét teljesen megtisztulva élhessük át. Ebéd után megoszthattuk egymással tapasztalatainkat, élményeinket, végül köszönetet mondtunk János testvérnek a lelkigyakorlat vezetéséért - annak a János testvérnek, aki egyébként reformátusként lett tagja a bencés szerzetesközösségnek, természetesen mindkét egyház püspökének beleegyezésével. Hála Istennek közelednek egyházaink, hiszen testvérek vagyunk, összetartozunk!

A program sűrű és tanulságokban gazdag volt, még sokáig fogunk táplálkozni az ott hallottakból, és remélem lesz folytatás. Köszönjük Kovács Miki és Nagy Peti szervezőmunkáját és a plébánia támogatását! (*Varga Dénes*)

János testvér személyében kiváló lelki vezetőt kaptunk. Nem csak jó tanítómestert, vicces, közvetlen barátot is, aki beavatott a zsoltárok rejtelseibe. Megtudtuk, hogy a zsoltároskönyv Jézus imakönyve, hiszen megjelenik benne a szenvedő Messiás, a diadalmas Messiás, és az az „új ember”, akivé mi is válni szeretnénk. A napi ötszöri imádkozás a templomban (vigilia, laudes, napközbeni imaóra, vesperás és kompletorium) mind-mind a lelki fejlődésünket gyarapította. Így fogalmaznám meg a lelkigyakorlat hatását: elcsendesedik a lélek vihara, és csordultig telik a szív szeretettel. Istennek legyen hála a kegyelemért. (*Vastagné Zsuzsa*)

Teljesen új nézőpontot kaptam a zsoltárokkal kapcsolatban. Arra gondoltam, hogy Isten most így üzen, arra pedig figyelni kell, és jó szívvel befogadni. Lelki békét kaptam még ezalatt a pár nap alatt, és megerősítést abban, hogy milyen örömet lehet találni a tanulásban, az új ismeretek megismerésében. (*Zádori-Rudolf Edit*)

A pörgős hétköznapokból elképesztően jó megérkezni abba a csendbe és nyugalomba, ami Bakonybélben van. Felemelő érzés volt, amikor az egyik feladat részeként az énekkar tagjaival taizéi dalokat énekelve elsétáltunk a Szent-kúthoz. Megismerkedtünk egy különös hangszerrel, amelyen Izsák testvér kísérte a zsoltárokat. Ez a hangszer nem más, mint a pszaltérium. Lehetőségünk volt többet megtudni erről a hangszerről, és ki is tudtuk próbálni. (*Haragos Veronika*)

Nőként azt hiszem, mindannyian irigykedve tekintünk férfitársainkra, akik képesek a „semmi szobájukban” hosszú idő eltöltésére és a csak egy dologra koncentráció bámulatos tudományára. Mi is tudjuk, milyen fontos lehet ez, ám megvalósítására sokan képtelenek vagyunk. Bakonybél számomra ezt a tudományt adta: az egy dologra, és csak egy dologra való koncentráció tudatos megélésének lehetőségét, és ez az egy nem más, mint Isten. (*Szőke Melinda*)

Már az első esti imánál megfogott a felelgetős, énekes zsolozsma imádság. A versszakok közti szünet, a csend csak fokozta a hatást. János testvér elmagyarázta, hogyan is kell értelmezni a zsoltárimádságokat. Nekem ez nagyon sokat adott, mivel szoktam a zsolozsmát imádkozni. A vasárnapi szentmise alatt különös öröm és békeség volt bennem. (*Horváth Andorné Magdi*)

A zsoltárokról korábban egyáltalán nem tudtam semmit, de nagyon érdekes volt, hogy milyen sokféle hangulatuk lehet. Mikor hazajöttem, igyekeztem becsempészni a mindennapjaimba a hallottakat. Még nem tudom, hosszabb távon hogy sikerül, de talán kevésbé érzem olyan gyorsnak a napjaimat. Az külön tetszett, hogy az arborétum olyan volt, mint a Paradicsom. (*Keszthelyi Ágota*)

Az imaóra gregorián dallamai elhallgattak, a templomban béke volt és csönd, amit bearanyozott az ablakokon beáradó őszi napsütés. Ebben a hangulatban éreztem azt, amit Ady Endre nálam sokkal szebben megfogalmazott: „*Csendesen és váratlanul // Átölelt az Isten.*” (Nagy Péter)

Korábban tapasztaltam már a pannonhalmi bencések által átímádkozott lét békességet árasztó, mély lelki erejét, Bakonybél új helyszín volt számomra. A zsoltárimádság útmutató és útítárs lehet, hogy újra meg újra visszataláljunk az élet szilárd alapjához. (Keszthelyi Kati)

A bencés testvérekkel közös imaalkalmak egyéni, mégis közösségi formája teljesen át tudja állítani az ember gondolkodását, valahogy közelebb kerülhetünk ezáltal Istenhez. Ezt a tisztán érezhető lelki kapcsolatot várom mindig, mikor Bakonybélbe érkezem, és ezt az elmesélhetetlen élményt köszönöm, hogy idén is átélhettem! (Nagy Réka)

*Könyörületes az Úr és irgalmas, * hosszan tűrő és kegyelme bőséges.
Jóságos az Úr minden emberhez, * irgalmas minden művéhez.
Dicsérjenek, Uram, minden műveid, * magasztaljanak minden szentjeid!
(Zsolt 145, 8-10)*

Közösségben az Eucharisztikus Kongresszuson

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Budapesten került megrendezésre szeptemberben, és a mi plébániai közösségünk népes csoportja is részt vett a nyitó- illetve a pápai misén. Hatalmas élmény volt mindkét szentmise, mert előtte még sosem vettem részt ilyen nagyméretű, a világ minden tájáról érkezett közösségeket egyébe kovácsoló eseményen. Nagyon jó volt, hogy bár sokfelől érkeztünk, Jézus szeretete egy közösséggé kapcsolt bennünket, és bármerre tekintettem, nem idegeneket láttam magam körül. Olyan volt, mintha egy nagy, többszázezer fős család tagjai lennénk, akiket Istenbe vetett hitük köt össze. A miséken nagyon jó volt, hogy be tudtunk kapcsolódni az énekekbe; zenei téren az egyik legszebb pillanat az volt, amikor együtt énekeltük a pápai, a magyar és a NEK himnuszt. Nagy vágyam volt egyszer egy pápai misén személyesen részt venni, nem csak televízióban nézni. Felemelő érzés volt látni és köszönteni a Szentatyát, amikor elment előttünk az Andrássy úton. Azt hiszem, ezt sosem fogom elfelejteni. A miséken kívül részt vettem a Családi Napon is, ahol a Ciszterci Nővéreknél találtam egy idézetet, ami megfogott és számomra be is igazolódott: „*Isten szeretetre teremtett. Ez az otthonunk, boldogságunk. Talaja pedig a közösség.*” (Brenner János Anasztáz O.Cist.)

Haragos Veronika

Nyári táboraink a Közösségi házban

Ezen a nyáron is szerveztek közösségünk tagjai táborokat a gyerekek és fiatalok részére, ám a járványhelyzet miatt csak napközis formában, a Közösségi házban.

Július 5- 9. között rendezték meg a mese-, kézműves és zenetábort, amelyen 30 gyerek vett részt, 7 és 17 éves kor között. A tábor ötödik éve hagyományosan egy adott mesekönyv témája köré épül, amelyet kézműves, drámajátékos foglalkozásokkal dolgoznak fel a gyerekek. Idén a kisebbek Annie M. G. Schmidt: *Titi a toronyház tetején*, a nagyobbak pedig Berg Judit és Kertész Erzsébet: *A négy madár titka* című regényeiben mélyedtek el. A legnagyobbak eközben zenés foglalkozásokon vettek részt, így készültek a tábor végén tartott közös előadásra.

A második napon félnapos biciklitúrára, a negyedik napon pedig egy egész napos kirándulás keretében Királyrétre mentek a táborozó gyerekek és a szervezésben részt vevő szülők és segítők. Az utolsó napon pedig sportolás, kalandjáték, valamint a tábor ideje alatt megszületett zenés, táncos előadás zárta az egész heti programot.

„A mesetábor utolsó napján szerveztünk, mi, nagyok a kicsiknek egy kalandjátékot. Nekem ez volt az első alkalom, amikor egy játékot a legeslegelejéről építettünk föl. Nagyon tetszett, és örülök neki, hogy mindenki közreműködött, segített kitalálni az állomásokat, és szívesen is csinálta. Voltak mélypontok, amikor csak az utolsó pillanatban oldódtak meg a problémák, de összességében mindenki nagyon jól érezte magát. Külön köszönet még egyszer azoknak a felnőtteknek, akik bármilyen módon segítettek ezt a táborot, és kérem a Jóisten kegyelmét, hogy soha ne veszítsék el a lelkesedésüket.” (*Keszthelyi Ágota*)

A következő héten a hittantáborban húsznál is több gyerek vett részt, az eddigi évek hagyományaitól eltérő módon, napközis tábor formájában. A programban szerepelt ismerkedés a Salkaházi Sára templommal Gyula atya részvételével, látogatás a Palotai Múzeumba, vetélkedő a Jézus Szíve templomról, valamint kirándulás Verőcére. Karasz atya egy lelki délutánt tartott a táborozóknak, ahol *A diadal – The Ron Clark Story* c. filmet nézték meg. Délutánonként pedig sok játékkal, sporttal és közösségfejlesztő foglalkozással telt el az idő.

Mindkét tábor alapvető célja a gyerekek közösséghez tartozásának megerősítése. Ehhez kapcsolódik a napközis táborban a könyvek, az olvasás, a közös zenélés és éneklés megszerettetése, a hittantáborban pedig a játékos önismereti és a lelki programok révén a hit megélésének gazdagítása. A táborokban a több korosztály részvétele lehetővé teszi a kisebb és nagyobb gyerekek közötti együttműködés, segítő és baráti kapcsolatok kialakulását. Az előző évekhez hasonlóan idén is nagyon sok szülő, szervező, fiatalok és idősebbek járultak hozzá a táborok megszervezéséhez és élményteliségéhez, sok munkával, ötlettel, energiával, közös gondolkodással és együttműködéssel.

„Szokatlanok volt a tábor napjai és előzményei is. Sok táborozó és szervező is hiányzott a csapatból. Mindezek ellenére is nagyon jól éreztem magam. Az különösen tet-

szett, hogy különböző csapatépítő, közösségfejlesztő játékokat hoztak nekünk. Egy ilyen pár napot bármikor eltöltenék ezzel a közösséggel, és remélem, ameddig csak lehet, így vagy úgy, lesz hittantábor.” (*Keszthelyi Ágota*)

*Támogatja az Úr azt, aki elesett, * és fölemel minden görnyedőt.
Mindeneknek szemei benned bíznak, * te adsz nekik ételt alkalmas időben:
Föltárod kezedet, * és eltöltesz javaiddal minden élő. (Zsolt 145, 14-16)*

Lumen Christi Gospel Kórus – Belgium és az odavezető út

Ahogy mindenki életét, úgy a kórus működését is megbolygatta a pandémia. A karanténok alatt az online térbe kényszerültek a próbák, eleinte csak megbeszéléseket tartottunk, ahol érdeklődtünk egymás felől, ki, hogy viseli ezt az új helyzetet. Annak reményében, hogy a Kórusolimpiát, melyre készültünk, megrendezik, februártól Zoom-on keresztül tartottunk szólampróbákat. Ez a megoldás kórusként csak szinten tartásra volt alkalmas, de így legalább egyénileg tudtunk fejlődni. A versenyt 2020 júniusában tartották volna, de halasztásra került: először idén nyárra, majd őszre helyezték át a dátumot. Személyesen csak szeptembertől tudtunk elkezdni próbálni, összesen 9 alkalmunk volt a felkészülésre. Több mint másfél év kihagyás után elsőként a MÁV-telepen léptünk fel, ahol bemutattok a versenyprogramot is, végre közönség előtt. Az éneklésen kívül nem egészen két hónapunk volt arra, hogy megszervezzünk mindent az utazáshoz, például az országba való beutazási feltételeknek való megfelelést. Ahogy több nyugati országban sem, úgy Belgiumban sem elfogadták a keleti vakcinák, ami azt eredményezte, hogy több kórustagnak harmadik oltást kellett felvennie vagy PCR tesztet kellett csináltatnia. Istennek hála mindenki egészségesen („negatívan”) indulhatott útnak. Október 30-án kalandos és néhol viszontagságos repülő- és vonatút után érkezünk meg Antwerpenbe. A szálláshely elfoglalása után közösen, izgatottan jelentünk meg a *World Choir Games 2021 Flanders* nyitó ceremóniáján. A kategóriánk versenye, másnap este 19 órakor kezdődött, ahol nekünk jutott az a hálátlan feladat, hogy elsőként álljunk színpadra. Az elmúlt másfél év minden felgyülemlett energiáját és tudását igyekeztünk beletenni a produkcióba. A szereplésünket ezüstéremmel díjazták. A verseny után jutalomként még két napot töltöttünk kint, megtekintettük a környék nevezetességeit és megkóstoltuk az ország gasztronómiai különlegességeit, sajtokat, csokoládékat és söröket. Levezetésként a kategóriánkban induló, később bajnoki címet elnyerő német kórusal adtunk egy közös koncertet. A bőröndjeink üres helyeit feltöltve belga csokikkal és belga sörökkel, fáradtan, de élményekkel gazdagon érkezünk haza Budapestre.

Nagy Réka és Judit

*Közel az Úr mindahhoz, aki hozzá kiált, * mindahhoz, aki igaz szívvel hívja.
Teljesíti az istenfélők vágyát, * meghallgatja kérésüket és megmenti őket.
Megőrzi az Úr mindazt, aki őt szereti, * de elvet minden bűnös embert.
Az Úr dicséretét hirdesse ajkam, * minden élő áldja szent nevét örökkön-örökké.
(Zsolt 145, 18-21)*

Együtt-lét a családban és a közösségben – Beszélgetés dr. Székely Anikóval

Interjúorozatunk mostani részében közösségünk egy olyan tagját kérdeztük, akivel találkozhatunk nyugodt körülmények között is, a gyerekprogramokon, kirándulásokon, miséken. Ha azonban valami baj történik bárkivel egy szentmisén, biztosan ő áll fel és siet oda segíteni.

Kik állnak hozzád a legközelebb? Mondj néhány szót a családozról, gyerekekről!

Hozzám legközelebb férjem Karsci, gyermekeink, édesanyám, nővérem és férjem szűk családja áll. Marci 5 éves, Zsuzsi 12, Zsófi 14, gimnáziumba készül éppen. Karscival mindketten fontosnak tartjuk a családi együttléteket, szeretünk együtt ünnepelni, hála Istennek elég sok alkalom adódik is rá, az unokatestvérek nagyon szeretik a közös programokat, szoktunk itt-ott alvós közös nyári bulikat is szervezni. Anyukám pedig napi szinten segíti az életünket.

Milyen tapasztalatok, élmények, hatások befolyásolták az Istennel való kapcsolatodat, hitedet? Kinek, minek volt ebben döntő szerepe, volt-e esetleg valamilyen nagy fordulat az életedben?

Édesanyám református, apukám katolikus neveltetést kapott. Anyukám terelt minket katolikus irányba, személyes kötődése is volt Vitai Attila atyához, számos családi eseményt tett emlékezetessé a családban. Hatévesen lettem Nyírbátorban elsőáldozó testvéremmel, unokatestvéreimmel együtt. Akkor ezt egy szép, családi ünnepként éltem meg. Mikor Palotára költöztünk, iskolai legjobb barátnőm hívott hittanra, templomba. Valahogy bevonódtam. Így csöppentem egy nagyon jó hangulatú, aktív kis közösségbe. Ekkor kezdtem tudatosan megélni a hitemet. A Gergó Lajos által szervezett lelkigyakorlatok, katolikus ifjúsági találkozók sokat jelentettek. Úgy érzem a Jóisten egy kis burokban tartott sokáig, még az egyetemi éveim során is csoporttársaim nagy része hívó volt, mai napig valamilyen szinten tartjuk a kapcsolatot.

Mi az, amit a vallásos életedben, a hited mindennapi megélésében a legfontosabbnak tartasz? Hogyan segíti a hited a világi munkádat?

Elég rohanósok mindennapjaink, sok az észben tartani való, tenni, vinni, venni való. Ami fontos számomra, hogy egyik nap se felejtsek el hálát adni. Töreksem rá, hogy az igazán fontos pillanatokat tudjam értékelni, igazán megélni. Háziorként körzetben dolgozom és egy református szeretetotthonban tevékenykedem. Az idősoththonban az egész épületet átjárja a hangulat, sok kis apró jel, ige, figyelmesség, tekintet. Persze ott is vannak nehézségek, de sok megerősítést kapok kollégáktól és gondozottaktól is. Háziorkvosi praxist bő másfél éve mertem felvállalni

(épp a Covid pandémia kezdetén). Ott már nehezebb a hit kérdése. Sajnos kezdenek kicsit megkeményíteni, de küzdök ellene.

Milyen törekvéseid, elérendő céljaid vannak a hitedben?

Jó volna újra lelkigyakorlatokon részt venni – idén már majdnem sikerült. Szeretnék több időt szánni elcsendesedésre, imádságra, közös családi imára, zsolozsmára. A kis családi közösségünk most kicsit parkoló pályán van, ebben is lehetnék aktívabb.

Hogyan kerültél ebbe a közösségbe, milyen élmények fűződnek az első találkozásokhoz?

Nagyon tetszett anno a fiatal közösség, a gitáros misék. Karcsival is itt ismerkedtünk össze. Arra nagyon emlékszem, mikor Kuba Kati invitált a „Jézus Szíve Aerobik klubba”. Sok közös program, nyaralás, koncert, születnapok, katolikus bálók, biciklizés... Beszippantottak. Később tartottam baba-mama klubot, mostanra kinőttünk belőle.

Mik az itteni közösségi élet pozitívumai, előnyei szerinted?

A gyerekek szeretnek együtt lenni, a gyerekes családokkal jó programok szerveződnek, énekkarok, hittanok, táborok. Összességében olyan jó kis családias a légkör.

Hogy kapcsolódsz ki?

Sajnos nem vagyok egy könyvmoly, leginkább a két kisebb gyerekkel való közös olvasásra marad idő. Filmnézésben a legjobb, hogy együtt ülünk oda, megvan a hangulata egy családi közös filmnézésnek. Szeretek nyáron esténként a csillagos ég alatt locsolni, akár késő este, mikor a többiek nyugovóra tértek. Engem a háztartási munka is kikapcsol, lehet, furán hangzik, de szeretek rendszerezni, rendet rakni, takarítani, varrógéppel alkotni. Szeretem a családi nyaralásokat, biciklizést, kirándulást. Kaptam egyszer egy függőágyat, gondoltam majd abban milyen jó lesz csak úgy pihenni, de azt nem sokáig bírom...

Gyökössy Endre: „A szél arra fúj, amerre akar” (Jn 3,8)

A levest még valahogy megettem, de aztán felálltam a vasárnapi asztaltól. Bocsánatot kértem rám csodálkozó feleségemtől, ne haragudjék, le kell dőlnöm, nem érzem jól magam. Ő bekísért a szobába, lefektetett, betakargatott és szó nélkül kiment. Annyi évi házasság után jól tudta: önmagammal van bajom, nem az egészségemmel.

Valóban úgy volt. Fájt a délelőtti igehirdetésem. Talán fél órát is beszéltem – és nem mondtam semmit. Pedig becsületesen felkészültem. Mégis – láttam a tompa, álmos, üveges szemeken – a gyülekezet csak testben volt jelen. A presbiteri székeken egymás után hárman is a karórájukra pillogtak. Várták az áment. Velem együtt. Ezért

nem kellett még az ebéd sem, és ezért bújtam el úgy a szobám sarkába, mint a bibliai Jónás a Tarsisba tartó hajó gyomrába – keseregven.

Később kimentem a kertbe, hogy megmetsszem a rózsákat. Hadd tegyek valami hasznosat is azon a vasárnapon.

Még másnap is megült a szürke szomorúság. Gépiesen bontogattam a postámat. Egy futtában írt levél is megbújt benne. A borítékon nem volt bélyeg, személyesen dobta be valaki. A levélben ez állt.

„...Köszönöm, amit tegnap a templomban mondott. Azzal reggel feloldottam egy marék erős altatót – meg akartam halni, mert semmi értelmét nem láttam az életemnek. Aztán arra gondoltam, előbb elmondom a Miatyánkot, de a közepén elakadtam – elfelejtettem! Letettem a poharat és elindultam abba a kis templomba, ahol kereszteltek, ahová anyám járogatott, amíg élt. Én sohasem mentem vele, pedig gyakran könyörögve hívott. Másfelé tévferegtem, és ahhoz a pohárhoz jutottam. Most odamentem, hogy legalább egy végigmondott Miatyánkkal induljak ki az életből. Az utolsó sorban meghúzódva erre vártam. De közben felfigyeltem egy mondatára: Az életnek az az egyik értelme, hogy megtalálja benne ki-kí a maga útját. És azt is mondta: aki keres, az talál.

Hazamentem és kiöntöttem a pohár tartalmát. Most a magam keresésére indulok. A Miatyánkot már tudom. Isten áldja meg”.

Háromszor is elolvastam, döbbsenten és egyre ámultabban, mert azt a mondatot, amire felfigyelt, én nem mondtam. Csobogtam az életről ezt is, azt is, de a megköszönt, életmentő mondat nem tőlem való. Jegyzeteimben nyomát sem találtam. Később kérdeztem másokat is – senki sem tudott róla. Pedig az lett volna a lényege – ha a levélíró mégis meghallotta, akkor Az mondta, Aki ama éjjelen arról a titokzatos szélről beszélt Nikodémusnak, amely arra és akkor fúj, amerre és amikor akar. A Lélek szólt hozzá, amíg én prédikáltam.

Akkor értettem meg – több évtized távlatából – miért rendített meg engem az az igehirdetés, amelyből egyetlen szót sem értettem.

Mint rákospalotai lelkész Baselben tanulhattam tovább a negyvenes évek legelején. Vasárnaponként – ha befértem a templomba – Walter Lüthit, Svájc híres igehirdetőjét hallgattam. Később megtudtam, hogy egy hétköznapon is rendszeres bibliaórát tart az imateremben. Elmentem oda is. A tágas helyiség zsúfolásig megtelt, Lüthi lelkesen, szinte lobogva beszélt, szikrázott körülötte a levegő, de Isten és Jézus nevének kívül semmit sem értettem abból, amit mondott, mert svájci dialektusban beszélt a hívekhez. Mégis hallatlan pünkösdi élményem volt. A „magam nyelvén” hallottam Lüthit, mint az első pünkösdkor Pétert a „pártusok, médek és elámiták”, meg a többiek. Valamiképpen a szívem rezonált a beszédére és nem az értelmem.

A bibliaóra után a Rajna partján késő éjjelig föl-le sétáltam, inkább szaladgáltam, ujjongó örömmel új életre éledve, mint a levélíró.

ADVENTI ÉS KARÁCSONYI MISERENDÜNK

Ünnepi miserendünket és hagyományos közösségi összejöveteleinket érintik a járványhelyzet miatt meghozott törvényi rendelkezések és az egyházmegyei előírások. Kérjük a testvéreket, hogy figyeljék a híradásokat és a szentmise végi hirdetéseinket!

Rorate: advent idején szerdán és pénteken reggel 6:30-kor mondjuk a szentmiséket.

november 28., vasárnap <i>Advent első vasárnapja</i>	9:00 – szentségimádás 9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise
december 4., szombat	18:00 – elsőszombati szentmise
december 5., vasárnap <i>Advent második vasárnapja</i>	9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise. Utána jön a Mikulás! 14:30 – rózsafüzér, 15:30-tól szentségimádás
december 12., vasárnap <i>Advent harmadik vasárnapja, lelki napunk</i>	9:00 – szentségimádás 9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise 17:00 – taizéi imaóra 18:00 – taizéi szentmise a Cor Jesu kórossal
december 19., vasárnap <i>Advent negyedik vasárnapja</i>	9:00 – szentségimádás 9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise
december 24., péntek	16:00 – pásztorjáték a templomban 24:00 – éjféli mise
december 25., szombat <i>Urunk születése (karácsony)</i>	10:00 – szentmise, utána a Székely Műhely zenekar jubileumi koncertje 19:00 – szentmise
december 26., vasárnap <i>Szent Család ünnepe</i>	9:00 – szentségimádás 10:00 – szentmise, utána családjaink megáldása
december 31., péntek	18:00 – év végi hálaadó szentmise
január 1., szombat <i>Szűz Mária, Isten Anyja (újév)</i>	10:00 – szentmise
január 2., vasárnap	9:00 – szentségimádás 10:00 – szentmise
január 6., csütörtök <i>Vízkereszt</i>	18:00 – szentmise

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Novák Veronika, Szilágyi Éva.
Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergó Ágnes.